

[Gert Petersen]

almindelighed og jeg selv i særdeleshed skulle være i nogen synderlig magtposition, sådan en slags hemmeligt centrum bag regeringen, eller hvad det nu blev til hos hr. Christophersen og hr. Poul Schlüter. Jeg bliver nødt til at sige til medlemmerne i SFs folketingsgruppe og da også til SFs vælgere rundt omkring, at så stærke er vi ikke. Selv om jeg naturligvis gerne så, at vi var det, så overdriver både hr. Poul Schlüter og hr. Christophersen en hel del.

Men det er da rigtigt, at der er sket en deling i dette folketing. Igennem de foregående år siden 1975 oplevede vi, mens vi havde socialdemokratiske mindretalsregeringer, det ene store forlig efter det andet mellem socialdemokratiet og snart venstre og konservative, snart de radikale og centrum-demokraterne m.fl. Ja, vi oplevede oven i købet, at socialdemokratiet og hr. Christophersens parti dannede regering sammen, og hr. Christophersen var endda udenrigsminister.

Situationen i dag er unægtelig noget anderledes, det skal erkendes. Jeg husker, at hr. Erhard Jakobsen – for 3 år siden har det vel været – meget triumferende fra denne talerstol meddelte, at om end hans parti på det tidspunkt rent mandatmæssigt ikke var så stort, så havde han nået sit mål, nemlig at få brudt samarbejdet mellem socialdemokratiet og socialistisk folkeparti. Det var hr. Erhard Jakobsens livsmål, proklamerede han ved den lejlighed – eller et af dem, der var også noget med at beskytte forskellige hårdt ramte grupper som bilister og andre i samfundet. Det var i hvert fald et af hans livsmål, og det mål havde han nået på det tidspunkt.

I dag ser det unægtelig lidt anderledes ud, og jeg skal da indrømme, at vi i socialistisk folkeparti anser det for at være en god ting, at det ser anderledes ud. Socialistisk folkeparti har en – undskyld fremmedordet – strategi, har en målsætning, som vi stræber efter, også på længere sigt. Vi ønsker at skabe basis for et samarbejde mellem arbejderpartierne og et flertal i dette ting og dermed også i befolkningen, ikke for at lukke andre partier ude – SF er f.eks. med i et folkeskoleforlig med et parti som venstre – men for at de andre partier, for at de borgerlige partier ikke kan diktere arbejderbevægelsen, sådan som de har gjort i en lang årrække, hvilket socialdemokratiet beklageligvis har accepteret. Vi har ikke noget arbejderflertal i dette folke-

ting. Jeg synes, det er tilfredsstillende, at det alligevel kan fungere. Jeg synes ikke, der er noget overraskende i, at der kan være store vanskeligheder. Men det har alligevel kunnet fungere – blot ikke til de herrer Christophersens og hr. Poul Schlüters og Erhard Jakobsens og Glistrups tilfredshed. Det må de beklage. Jeg gør det ikke, og jeg tror også, der er en meget, meget stor del af befolkningen, som vil nægte at beklage det. Det har altså fungeret.

Vi accepterede fra SFs side at tage udgangspunkt i det arbejde, der skulle gøres, i det socialdemokratiske handlingsprogram, i de beskæftigelsesfremmende afsnit i dette handlingsprogram. Det betyder naturligvis ikke, at det var eller er vores, SFs, handlingsprogram. Vi har mere vidtgående ideer. Vi mener også, at betydelig mere vidtgående skridt er mulige. Men nu var det handlingsprogram, der blev lagt på bordet fra socialdemokratiet, altså det, som kunne samle flertal i dette ting, så vidt vi kunne se. Vi er realistiske nok til at erkende, at et flertal er nødvendigt, og vi er så meget forpligtede af vores egne valgløfter, at kan vi blot bevæge os nogle centimeter i retning af en bedre situation hvad angår beskæftigelsen, så støtter vi naturligvis den bevægelse fremad, selv om vi hellere ville have haft en langt stærkere fremmarch for at overvinde arbejdsløsheden.

Den række initiativer, der er gennemført – og der er faktisk gennemført en række initiativer i det forløbne halve år, lad mig blot nævne udvidelsen af den sociale byggekvote eller den støttede byggekvote fra 10.000 til 15.000 støttede boliger, finansieringsreformen og nu her på det sidste jobskabelsen, som jeg skal komme tilbage til – jeg har også kritiske ord til den – de mange nye uddannelsespladser, sikrede uddannelsespladser i uddannelsessektoren, som oprettes i forbindelse med den lovgivning, vi har været igennem – alle disse initiativer og flere til koster naturligvis noget, og så kommer vi altså til spørgsmålet om omkostningerne. Her har det været hævdet, ikke mindst fra socialdemokratiets side, men sandelig også fra borgerlige, at SF ikke, som det blev udtrykt, ville tage det sure med det søde. Nu har SF aldrig været imod, at der måtte betales omkostninger, hvis ellers de midler, som kom ind, blev brugt til noget positivt. Det var den ene forudsætning. Jeg vil nok sige, at de midler, som man har bragt